

ROMÂNIA

CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A VII A PENTRU CAUZE PRIVIND CONFLICTE DE MUNCĂ ȘI
ASIGURĂRI SOCIALE

ÎNCHEIERE

Ședință publică din data de
Curtea constituită din:

PREȘEDINTE:

JUDECĂTOR:

GREFIER:

Pe rol se află soluținarea cererii de apel formulate de apelanta pârâtă XXXXXXXXXXXXXXX, împotriva sentinței civile nr. 59/ din data de pronunțate de Tribunalul Teleorman Secția Conflicte de Muncă, Asigurări Sociale și Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. în contradictoriu cu intimatul reclamant XXXXXXXXXXXXXXX, pe fond cauza având ca obiect „obligația de a face - repunere pe rol”.

La apelul nominal făcut în ședință publică nu au răspuns părțile.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, care învederează faptul că părțile au solicitat, prin cererea de apel și prin întâmpinarea depusă în apel, judecata în lipsă conform prevederilor art. 223 alin. (3) Cod de procedură civilă.

Totodată, se învederează faptul că la data de 28.08.2024 intimatul a formulat punct de vedere cu privire la incidența în cauză a dispozițiilor art. 2 din O.U.G. nr.62/2024, după care,

Având în vedere dispozițiile art. 2 alin. 1 raportat la art.1 alin. 2 din O.U.G. nr. 62/2024, Curtea lasă cauza în pronunțare cu privire la eventualitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru dezlegarea unei chestiunii de drept menționate la termenul anterior.

CURTEA,

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Teleorman sub nr. , reclamantul XXXXXXXXXXXX, în contradictoriu cu pârâta XXXXXXXXXXXX, a solicitat obligarea pârâtei să emită o decizie care să aibă în vedere Decizia nr.145 din 16 martie 2022 a Curții Constituționale a României, decizie care sa aibă ca bază de calcul adeverința nr. eliberată de Tribunalul Teleorman.

În motivarea cererii, reclamantul a arătat în esență că, urmare a Deciziei nr.145 din 16 martie 2022 pronunțată de Curtea Constituțională a României, publicată în Monitorul Oficial nr.487 din 17 mai 2022, prin care s-a constatat neconstituționalitatea dispozițiile art. II alin.(6) din Legea nr.130/2015, a solicitat casei de pensii recalcularea pensie de serviciu în baza adeverinței nr. începând cu data de 1 iulie 2022, cerere nesoluționată prin emiterea unei decizii, ci prin emiterea unui răspuns contradictoriu, care evocă acte normative fără legătură cu decizia Curții, și prin care se susține că adeverința ar fi fost emisă potrivit Anexei nr. 2 la Normele metodologice aprobate prin HG nr. 706/2015, care vizează stabilirea pensiei de serviciu

A arătat, de asemenea, că Anexa nr. 2 respectă dispozițiile art. II (2) din lege, iar în condițiile în care textul care îl excepta la beneficiul pensiei de serviciu și-a încetat efectele, calea de urmat era similară celei de la intrarea în vigoare a dispozițiilor Legii nr. 130/2015 referitoare la stabilirea pensiei, normele de aplicare cuprinzând doar anexa cu adeverința privind stabilirea bazei de calcul, eliberată de angajator pe răspunderea acestuia.

Soluționând în fond cauza, prin sentința civilă nr. _____ pronunțată de Tribunalul Teleorman – Secția Conflicte de Muncă, Asigurări Sociale și Contencios Administrativ și Fiscal în dosarul nr. _____, a fost admisă cererea de chemare în judecată formulată de reclamant, pârâta fiind obligată să emită reclamantului o nouă decizie de pensie care să aibă ca bază de calcul a drepturilor de pensie adeverința nr. _____ eliberată de Tribunalul Teleorman și înregistrată la XXXXXXXX sub nr. _____, în considerarea deciziei nr. 145/16.03.2022 a Curții Constituționale.

Pentru a pronunța această sentință, prima instanță a reținut următoarele:

Reclamantul a fost pensionat în anul 2007 din funcția de personal auxiliar al instanțelor judecătorești în temeiul dispozițiilor cuprinse în Legea nr.567/2004, iar în baza Legii nr.119/2010 și HG nr.737/2010 s-a luat măsura recalculării pensiilor de serviciu, prin decizia _____ emisă de CP Teleorman stabilindu-se un quantum al pensiei de 761 lei, decizie desființată prin decizia nr. _____ din _____ a Curții de Apel București care a menținut în plată decizia privind acordarea pensiei de serviciu nr. _____

Prin OUG nr.59/2010 au fost revizuite pensiile de serviciu, fiind emisă de CP Teleorman decizia nr. _____ din _____ care a stabilit un quantum al pensiei de 782 lei, decizie anulată de Curtea de Apel București prin decizia nr. _____ din _____ care a menținut în plată decizia privind acordarea pensiei de serviciu nr. _____

Prin Legea nr.130/2015 au fost reintroduse pensiile de serviciu vizând personalul auxiliar din instanțe și parchete, fiind exceptate persoanele care beneficiază de pensie de serviciu în temeiul hotărârilor judecătorești - art. II alin.(6) din lege.

Prin decizia nr.145 din 16 martie 2022 pronunțată de Curtea Constituțională a României, publicată în Monitorul Oficial nr.487 din 17 mai 2022 s-a constatat că dispozițiile art. II alin.(6) din Legea nr.130/2015 sunt neconstituționale și s-a stabilit că remediul constituțional îl reprezintă acordarea beneficiului recalculării sau actualizării drepturilor de pensie și persoanelor care beneficiază de pensie de serviciu în temeiul hotărârilor judecătorești, situație care nu a fost constatată de XXXXXXXXXXXXX, care avea la dispoziție toate elementele care ar fi condus la revizuirea pensiei în temeiul dispozițiilor art.98(l) din Legea nr.127/2019, respectiv actul de dispoziție al CCR cât și baza de calcul, respectiv două adeverințe înregistrate - înainte și după decizia Curții - cu conținut identic emise de angajator, respectiv Tribunalul Teleorman.

La 5 iulie 2023 reclamantul a solicitat pârâtei XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX ca în baza actului de dispoziție al CCR și a adeverinței tip nr. _____ eliberată de Tribunalul Teleorman (reconfirmată la _____ cu adresa nr. _____), să recalculeze pensia de serviciu începând cu nașterea acestui drept - 1 iulie 2022 până la zi și apoi în continuare.

Pârâta nu a răspuns reclamantului, deoarece răspunsul trimis reclamantului evoca acte normative care nu au legătură cu decizia Curții.

Referitor la susținerile pârâtei în sensul că adeverința emisă de angajator ar fi fost eliberată pe formatul prevăzut în Anexa 2 la Normele metodologice de aplicare a prevederilor referitoare la stabilirea pensiilor de serviciu din Legea 567/2004, parte integrantă din HG nr.706/2015, a reținut Tribunalul că un asemenea refuz al paratei e de natura formală și nu poate afecta dreptul reclamantului de a solicita paratei recalcularea pensiei de serviciu în baza modificărilor determinate de Decizia CCR 145/2022.

Rezultă că textul care îl excepta de la beneficiul pensiei de serviciu și-a încetat efectele, fiind aplicabil cel existent la intrarea în vigoare a Legii nr.130/2015 cu privire la stabilire, pentru că norma de aplicare nu cuprinde decât anexele vizând cererea și stabilirea bazei de calcul, depuse, respectiv eliberate de angajator pe răspunderea acestuia.

Cu privire la actualizarea cu rata medie a inflației pentru anii 2022 și 2023, la care se face referire în adresă, s-a reținut că reclamantul a depus adeverința de stabilire din 2019 - care reprezintă de fapt diferența de bază de calcul dintre 2009 când a fost stabilită pensia în baza recalculării (urmare sentinței civile nr. _____ din _____ a Tribunalului _____)

Conform cu originalul

Teleorman) și 2015 când a intrat în vigoare Legea 130/2015, iar angajatorul i-a comunicat la [redacted] cu adresa nr. [redacted] că baza de calcul era neschimbată,

Astfel, s-a apreciat că pensia de serviciu de care beneficiază reclamantul nu a fost stabilită în baza unei hotărâri judecătorești, acesta neîncadrându-se în ipoteza normativă a textului legal invocat de către pârâtă.

Pensia reclamantului a fost stabilită prin decizia nr. [redacted], iar faptul că ulterior XXXXXXXX a emis alte decizii nu este de natură să excepteze pensia reclamantului de la actualizare, neputându-se considera că aceasta a fost stabilită în temeiul hotărârilor judecătorești, astfel cum eronat susține pârâtă.

Este eronată interpretarea paratei ca acțiunea reclamantului ar fi inadmisibilă pentru că nu ar fi uzat în anul 2019 de dreptul ce-i era conferit de a contesta la instanță refuzul pârâtei să valorifice adeverința emisă de Tribunalul Teleorman, deoarece prin prezenta acțiune, reclamantul critica refuzul pârâtei de a trece la actualizarea pensiei sale în acord cu decizia CCR 145/2022 începând cu luna iulie 2022, când a fost publicată această decizie, astfel încât nu se poate reține susținerea pârâtei că legea nu poate fi aplicată pentru trecut.

În concluzie, contrar argumentelor reținute de către pârâtă, instanța a apreciat că reclamantul este îndreptățit să solicite obligarea pârâtei să emită o decizie care să aibă în vedere decizia nr.145 din 16 martie 2022 a Curții Constituționale a României, decizie care să aibă ca bază de calcul adeverința nr. [redacted] eliberată de Tribunalul Teleorman înregistrată la XXXXXXXXXXXXXXXX sub nr. [redacted].

Împotriva acestei sentințe, a declarat apel pârâtă XXXXXXXXXXXXXXXX, criticând soluția instanței în primul rând în ceea ce privește respingerea excepției inadmisibilității, cu privire la adeverința nr. [redacted] eliberată de Tribunalul Teleorman existând o decizie administrativă de pensie rămasă definitivă prin respingerea contestației formulată la Comisia Centrală de Contestații, respectiv decizia nr. [redacted] privind recalcularea pensiei pentru limită de vârstă și Hotărârea nr. [redacted] emisă de Comisia Centrală de Contestații, hotărâre care nu a fost contestată conform art. 151 alin. 1 din Lege nr. 263/2010.

Pe fondul cauzei, după expunerea pe scurt a situației drepturilor de pensie ale reclamantului, a arătat apelanta că atât adeverința nr. [redacted], cât și adeverința nr. [redacted], depuse de reclamant la casa de pensii odată cu cererile privind acordarea pensiei de serviciu, conform Legii nr. 567/2004 coroborate cu dispozițiile art. II alin. 1 din Legea nr. 130/2015, vizează acordarea pensiei și sunt întocmite pe formularul tip aprobat prin HG nr. 706/26.08.2015 de aprobare a Normelor metodologice de aplicare a prevederilor referitoare la stabilirea pensiei de serviciu în temeiul Legii nr. 567/2004 completată cu Legea nr. 130/2015, fiind așadar cereri de acordare a drepturilor și nu cereri de recalculare a pensiei, așa cum menționează eronat reclamantul în cererea de chemare în judecată.

În raport de conținutul art. 68 ind. 5 alin. 1 din Legea nr. 567/2004, completată prin Legea nr. 130/2015, art. II alin. 1 și 6 din Legea nr. 130/2015, a arătat că la data prezentării adeverinței în litigiu, recalcularea solicitată nu avea bază legală, reclamantul beneficiind de pensie de serviciu stabilită prin hotărâre judecătorească.

În ceea ce privește efectele Deciziei C.C.R. nr. 145/2022, a arătat că în motivare Curtea Constituțională notează că „excluderea persoanelor care beneficiază de pensie de serviciu în temeiul hotărârilor judecătorești definitive de la posibilitatea recalculării sau actualizării drepturilor de pensie conduce la instituirea unui tratament discriminatoriu, fără nicio justificare obiectivă sau rezonabilă...”, iar „potrivit art. 68 indice 5, alin. 15 din Legea nr. 567/2004, prevederile legii se completează cu cele ale legislației privind pensiile din sistemul public în ceea ce privește modalitățile de stabilire, plată, modificare, suspendare, reluare, încetare sau recuperare a sumelor încasate necuvenit.”

Procedura recalculării pensiilor este reglementată de art. 107, alin. 3-4 din Legea nr. 263/2010.

Decizia CCR a fost publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 487 din 17 mai 2022, iar în raport de dispozițiile alin. (4) al art. 147 din Constituția României și ale art. 11 alin. 3 din

Legea 47/1992 republicată, până la data publicării în Monitorul Oficial al României, textul Art. II alin.-(6) din Legea nr. 130/2015, se aplică în conținutul său, așa cum rezultă din modul expres de reglementare.

Interpretarea intimatului că recalcularea ar trebui să retroactiveze, de la data cererii, ar conduce la încălcarea norme constituționale care consacră puterea pentru viitor a deciziilor Curții Constituționale, în același sens fiind și prevederile art. 9 din Codul civil, în aplicarea acestora și cu respectarea principiului neretroactivității legii civile:

În perioada 17/05/2022 - 01/07/2022 - art. II alin. (6) din Legea nr. 130/2015 a fost suspendat iar de la data de 02/07/2022 - alineatul a fost abrogat.

În acest context, în ceea ce privește actualizarea pensiilor de serviciu, conform art. XLIII alin. 2 din OUG nr. 130/2021 și art. XVIII, alin. 3 din OUG nr. 168/2022 privind unele măsuri fiscal bugetare, prorogarea unor termene, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, prin derogare de la art. 68 indice 5, alin. 10 din Legea nr. 567/2004, în anul 2022 și 2023 pensiile de serviciu stabilite în condițiile legii nu s-au actualizat cu rata media anuală a inflației.

Așadar pensiile urmează a fi actualizate din oficiu conform art. 68 indice 5 alin. 10 din Legea nr. 567/2004, desigur dacă nu intervin modificări legislative în materie.

În ceea ce privește recalcularea pensiei intimatului această operațiune se realizează conform procedurii reglementată de art. 107, alin. 3-4 din Legea nr. 263/2010, deci prin formularea unei cereri de recalculare, iar o asemenea cerere, prin care să fie prezentată o adeverință tip de recalculare a pensiei de serviciu, nu a fost formulată de intimat până la data formulării cererii de chemare în judecată.

Cererile nr. 21790 și nr. 23615 se referă la adeverința nr. _____ emisă de Tribunalul Teleorman, care nu reprezintă a adeverință tip de recalculare, ci una de stabilire drepturi de pensie.

Recalcularea poate fi solicitată doar în situația în care asupra bazei de calcul au intervenit, ulterior stabilirii inițiale a pensiei de serviciu, modificări certificate conform legii de către fostul angajator. Prin urmare modificarea bazei de calcul trebuie să vizeze drepturile salariale din cele 12 luni anterioare lunii în care s-a depus cererea de pensionare, în caz contrar neexistând temei legal pentru recalcularea drepturilor, în acest sens pronunțându-se și MMSS și Ministerul Justiției.

În drept, a invocat dispozițiile art. 480 C.pr.civ.

Prin întâmpinarea formulată, intimatul-pârât a solicitat respingerea apelului formulat ca neîntemeiat.

A arătat, în esență, că refuzul apelantei de a emite decizie de pensionare ignoră constatările Curții Constituționale din Decizia nr. 145/2022 (pct. 37), denunțând totodată și conduita contradictorie a pârâtei care, într-o situație similară, s-a conformat benevol celor statuate prin Decizia Curții Constituționale nr. 650/2022.

A reiterat, de asemenea, aspecte invocate în cererea introductivă referitoare la faptul că sigura Anexă la HG nr. 706/2005 privește stabilirea pensiei, solicitarea privind recalcularea pensiei nu este greșită, aceasta putând fi formulată ori de câte ori se depun documente suplimentare care influențează quantumul pensiei, făcând referire totodată la soluțiile pronunțate de instanțele de judecată în spețe similare.

Instanța de apel a pus în discuția părților, din oficiu, potrivit dispozițiilor art. 2 alin. 1 din 62/2024, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unei chestiuni de drept în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, cu privire la următoarea chestiune de drept:

„Dacă, în urma declarării neconstituționalității dispozițiilor art. II alin. 6 din Legea nr. 130/2015 prin Decizia Curții Constituționale nr. 145/2022, persoanele care beneficiază de pensie de serviciu în temeiul hotărârilor judecătorești definitive și irevocabile sau, după caz, al hotărârilor judecătorești definitive, pot solicita recalcularea pensiei conform dispozițiilor art. II alin. 1, 2 și 5 din Legea nr. 130/2015, sau doar recalcularea ori actualizarea drepturilor de

pensie, potrivit dispozițiilor art. 68 ind. 5 alin. 15 din Legea nr. 567/2004, modificată prin Legea nr. 130/2013, raportat la art. 107 din Legea nr. 263/2010, respectiv art. 68 ind. 5 alin. 10 din Legea nr. 567/2004, modificată prin Legea nr. 130/2015.”

Cu privire la admisibilitatea sesizării, se reține că, potrivit art. 1 din O.U.G. nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 559 din 14 iunie 2024:

(1) Prezenta ordonanță de urgență se acest act normativ se aplică în procesele privind stabilirea și/sau plata drepturilor salariale sau de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cele privind obligarea la emiterea actelor administrative sau privind anularea actelor administrative emise pentru acest personal sau/și cele privind raporturile de muncă și de serviciu ale acestui personal.

(2) Prezenta ordonanță de urgență se aplică și în procesele privind stabilirea și/sau plata drepturilor la pensie, inclusiv cele rezultate din actualizarea/recalcularea/revizuirea drepturilor la pensie sau/și cele privind alte prestații de asigurări sociale ale personalului prevăzut la alin. (1).

(3) Prezenta ordonanță de urgență se aplică indiferent de natura și obiectul proceselor prevăzute la alin. (1) și (2), de calitatea părților ori de instanța competentă să le soluționeze.

Potrivit dispozițiile art. 2 alin. 1 din O.U.G. nr. 62/2024, dacă în cursul judecății proceselor prevăzute la art. 1, completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac, verificând și constatând că asupra unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.

Analizând îndeplinirea cumulativă în cauză a acestor condiții, Curtea constată că obiectul investirii instanței este reprezentat de solicitarea privind recalcularea drepturilor de pensie ale reclamantului, pensionat în anul 2007 din funcția de personal auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești, litigiul făcând așadar parte din categoria proceselor la care fac referire dispozițiile art. 1 alin. 2, cu trimitere la alin. 1 din OUG nr. 62/2024 - procese privind stabilirea și/sau plata drepturilor la pensie, inclusiv cele rezultate din actualizarea/recalcularea/revizuirea drepturilor la pensie sau/și cele privind alte prestații de asigurări sociale ale personalului plătit din fonduri publice.

Prezenta cauză este în curs de judecată în calea de atac a apelului, în conformitate cu prevederile art. 96 alin. 1 pct. 2C.pr.civ., la Curtea de Apel București, ce judecă în ultimă instanță, potrivit dispozițiilor art. 155 alin. 1 din Legea nr. 263/2010, aplicabile conform art. 68 ind. 5 alin. 15 din Legea nr. 567/2004.

Soluționarea apelului depinde de lămurirea modului de interpretare și aplicare a dispozițiilor art. art. II alin. 1, 2 și 5 din Legea nr. 130/2015, art. 68 ind. 5 alin. 15 din Legea nr. 567/2004, modificată prin Legea nr. 130/2013, raportat la art. 107 din Legea nr. 263/2010, respectiv art. 68 ind. 5 alin. 10 din Legea nr. 567/2004, modificată prin Legea nr. 130/2015, considerentele avute în vedere de prima instanță la pronunțarea hotărârii și motivele de apel formulate în cauză vizând, în esență, aspecte referitoare la modalitatea de aplicare a acestor dispoziții legale în situația persoanelor care beneficiază de pensie de serviciu în temeiul hotărârilor judecătorești definitive și irevocabile sau, după caz, al hotărârilor judecătorești definitive, urmare a declarării neconstituționalității dispozițiilor art. II alin. 6 din Legea nr. 130/2015 prin Decizia Curții Constituționale nr. 145/2022

Problema de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, conform evidențelor Înaltei Curți de Casație și Justiție, astfel cum rezultă din datele publice afișate pe portalul Înaltei Curți de Casație și Justiție, iar asupra aspectelor ce fac obiectul sesizării instanța supremă nu a statuat, astfel cum rezultă din jurisprudența sa.

Conform cu originalul

În fine, se impune precizarea că, spre deosebire de art. 519 alin. 1 C.pr.civ., prevederile art. 2 alin. 1 din OUG nr. 62/2024 nu mai stabilesc și condiția noutății, iar caracterul imperativ al normelor în discuție exclude orice eventuale aprecieri ale instanței de trimitere cu privire la dificultatea chestiunii de drept, astfel că nu se impune analiza îndeplinirii condițiilor referitoare la aceste aspecte.

În concluzie, Curtea apreciază că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de dispozițiile OUG nr. 62/2024.

Punctul de vedere al părților asupra chestiunii de drept:

Apelanta-pârâtă XXXXXXXXXXXX nu a depus la dosarul cauzei un punct de vedere scris cu privire la chestiunea de drept ce face obiectul prezentei sesizări.

Intimatul -reclamant XXXXXXXXXXXX a depus punct de vedere, prin care a arătat că nu sunt incidente dispozițiile art. 2 din OUG nr. 62/2024, nefiind îndeplinite condițiile art. 519 – 520 C.pr.civ. deoarece chestiunea de drept nu ar putea să dea naștere unor interpretări diferite, situația ce face obiectul cauzei privește foarte puține persoane, iar potrivit Ghidului privind condițiile de admisibilitate ale cererii de sesizare a ÎCCJ se stabilește că interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor legale date în competența instanței supreme se referă la conținutul actelor normative, iar nu la cel al deciziilor Curții Constituționale sau la efectele pe care acestea din urmă le produc.

De asemenea, raportat la același Ghid, arată că chestiunea de drept a fost tranșată legislativ prin Legea nr. 11/2024, respectiv art. 179, care stabilește că prevederile referitoare la pensia de serviciu se aplică și persoanelor care beneficiază de pensie de serviciu în temeiul hotărârilor judecătorești.

Redarea normelor de drept interne în privința cărora se solicită Înaltei Curți de Casație și Justiție dezlegarea unei chestiuni de drept:

Art. 68⁵ din Legea nr. 567/2004 privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea și al personalului care funcționează în cadrul Institutului Național de Expertize Criminalistice (în forma în vigoare la 05.07.2023, data formulării de către reclamant a cererii de recalculare, anterior modificărilor aduse prin Legea nr. 282/2023):

(1) Personalul auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea prevăzut la art. 3 alin. (2), personalul de specialitate criminalistică și personalul care ocupă funcții auxiliare de specialitate criminalistică prevăzut la art. 3¹, precum și tehnicienii criminaliști din cadrul parchetelor, cu o vechime de cel puțin 25 de ani în specialitate, pot beneficia, la împlinirea vârstei de 60 de ani, de pensie de serviciu, în cuantum de 80% din baza de calcul reprezentată de media salariilor de bază brute lunare realizate, inclusiv sporurile, corespunzătoare ultimelor 12 luni de activitate anterioare lunii în care se depune cererea de pensionare.

(10) Pensia de serviciu se actualizează, din oficiu, în fiecare an, cu rata medie anuală a inflației, indicator definitiv, cunoscut la data de 1 ianuarie a fiecărui an în care se face actualizarea și comunicat de Institutul Național de Statistică. Dacă în urma actualizării rezultă o pensie mai mică, se păstrează pensia aflată în plată.

(15) Prevederile prezentei legi, referitoare la pensii, se completează cu cele ale legislației privind pensiile din sistemul public de pensii cu privire la modalitățile de stabilire și plată, precum și cele referitoare la modificarea, suspendarea, reluarea, încetarea, recuperarea sumelor încasate necuvenit și jurisdicția.

Art. II din Legea nr. 130/2015 pentru completarea Legii nr. 567/2004 privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea și al personalului care funcționează în cadrul Institutului Național de Expertize Criminalistice:

(1) De prevederile prezentei legi, în situația îndeplinirii condițiilor impuse de aceasta, beneficiază și personalul auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești, al parchetelor de pe lângă acestea, al fostelor notariate de stat, precum și al fostelor arbitraje de stat sau

departamentale și care, la data intrării în vigoare a prezentei legi, beneficiază de o categorie de pensie din sistemul public de pensii.

(2) Baza de calcul al pensiei prevăzute la alin. (1) o reprezintă media salariilor de bază brute lunare din ultimele 12 luni anterioare lunii în care se depune cererea de pensionare, realizate de personalul auxiliar de specialitate aflat în activitate în condiții identice de funcție, vechime, grad sau treaptă și nivel al instanței sau parchetului unde a funcționat solicitantul înaintea eliberării din funcția de personal auxiliar de specialitate, precum și media sporurilor, în procent, avute în ultimele 12 luni anterioare lunii în care acesta a fost eliberat din funcție.

(5) În situația persoanelor prevăzute la alin. (1) - (4) pensia se acordă la cerere, se cuvine și se plătește începând cu luna următoare înregistrării acesteia la casa teritorială de pensii din raza de domiciliu sau de reședință a solicitantului sau, după caz, la casa de pensii sectorială competentă.

(6) Prevederile prezentei legi nu se aplică persoanelor care beneficiază de pensie de serviciu în temeiul hotărârilor judecătorești definitive și irevocabile sau, după caz, al hotărârilor judecătorești definitive.

Art. 107 din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice:

(3) Pensia poate fi recalculată prin adăugarea veniturilor și/sau a stagiilor de cotizare, perioadelor asimilate stagiilor de cotizare prevăzute de lege și prin valorificarea altor documente de natură să conducă la modificarea drepturilor de pensie, nevalorificate la stabilirea acesteia.

(5) Sumele rezultate în urma aplicării prevederilor alin. (3) și (4) se acordă începând cu luna următoare celei în care a fost înregistrată solicitarea.

Jurisprudența Curții Constituționale:

Prin Decizia nr. 145 din 16 martie 2022, publicată în Monitorul Oficial Nr. 487 din 17 mai 2022, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. II alin. (6) din Legea nr. 130/2015 pentru completarea Legii nr. 567/2004 privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea și al personalului care funcționează în cadrul Institutului Național de Expertize Criminalistice sunt neconstituționale.

A respins, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 68 ind. 5 din Legea nr. 567/2004 privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea și al personalului care funcționează în cadrul Institutului Național de Expertize Criminalistice.

Prezintă relevanță următoarele considerente reținute de instanța de contencios constituțional:

23. Curtea reține că, prin Decizia nr. 502 din 17 iulie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 929 din 5 noiembrie 2018, paragraful 22, a constatat că odată cu acordarea din nou a dreptului la pensie de serviciu, Legea nr. 130/2015 a stabilit totodată și condițiile în care acesta se acordă, însă aceste dispoziții nu reprezintă o repunere în fondul activ al legislației a dispozițiilor abrogate ale art. 68 din Legea nr. 567/2004, ci o reglementare nouă, de sine stătătoare, care își produce efectele de la intrarea sa în vigoare pentru viitor. Totodată, la paragraful 25, Curtea a reținut că persoanele prevăzute la art. II alin. (1) din Legea nr. 130/2015, respectiv personalul auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești, al parchetelor de pe lângă acestea, al fostelor notariate de stat, precum și al fostelor arbitraje de stat sau departamentale sunt cele care, la data intrării în vigoare a legii, beneficiază de o categorie de pensie din sistemul public de pensii și au obținut pensia de serviciu în temeiul Legii nr. 130/2015. Din contră, persoanele menționate în ipoteza art. II alin. (6) din aceeași lege beneficiază de pensia de serviciu în baza hotărârilor judecătorești având ca temei legislația anterioară Legii nr. 130/2015. Prin urmare, temeiurile legale ale acordării dreptului la pensia de serviciu sunt diferite în cazul celor două categorii de persoane. Or, situația diferită în care se află cetățenii în funcție de reglementarea aplicabilă potrivit principiului *tempus regit actum* nu poate fi privită ca o încălcare a dispozițiilor constituționale care consacră egalitatea

în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și discriminări (a se vedea, în acest sens, și Decizia nr. 861 din 28 noiembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 45 din 22 ianuarie 2007).

24. Astfel, analizând conținutul normativ al Legii nr. 130/2015, Curtea observă că aceasta reglementează două ipoteze: art. I al legii vizează ipoteza acordării pentru viitor a pensiei de serviciu persoanelor care vor îndeplini condițiile prevăzute de lege și art. II al legii - normă cu caracter tranzitoriu și reparatoriu - se referă la ipoteza persoanelor în privința cărora pensiile de serviciu aflate în plată au fost transformate în pensii contributive, conform prevederilor Legii nr. 119/2010, precum și la cea a persoanelor care nu au beneficiat de o pensie de serviciu ca urmare a intrării în vigoare a Legii nr. 119/2010 și a Legii nr. 263/2010.

25. Așadar, Curtea reține că, potrivit art. II alin. (5) din Legea nr. 130/2015, în situația persoanelor prevăzute la alin. (1) - (4) ale aceluiași articol, care îndeplinesc condițiile impuse de lege, pensia de serviciu se acordă la cerere, se cuvine și se plătește începând cu luna următoare înregistrării acesteia la casa teritorială de pensii din raza de domiciliu sau de reședință a solicitantului sau, după caz, la casa de pensii sectorială competentă.

26. Analizând prevederile Legii nr. 130/2015, Curtea observă că pentru beneficiarii unei pensii din sistemul public [vizați de norma tranzitorie reprezentată de art. II alin. (1) din Legea nr. 130/2015] baza de calcul al pensiei de serviciu o reprezintă media salariilor de bază brute lunare din ultimele 12 luni anterioare lunii în care se depune cererea de pensionare, realizate de personalul auxiliar de specialitate aflat în activitate în condiții identice de funcție, vechime, grad sau treaptă și nivel al instanței sau parchetului unde a funcționat solicitantul înaintea eliberării din funcția de personal auxiliar de specialitate, precum și media sporurilor, în procent, avute în ultimele 12 luni anterioare lunii în care acesta a fost eliberat din funcție.

27. Referitor la actualizarea pensiei de serviciu, potrivit art. 68⁵ alin. (10) din Legea nr. 567/2004, astfel cum a fost completată prin art. I din Legea nr. 130/2015, acesta se realiza *"din oficiu, în fiecare an, odată cu modificările valorii punctului de pensie, cu procentul corespunzător ratei inflației utilizat la stabilirea valorii punctului de pensie, conform prevederilor Legii nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, cu modificările și completările ulterioare. Dacă în urma actualizării rezultă o pensie de serviciu mai mică, se păstrează pensia aflată în plată."*

28. Curtea observă că, ulterior, dispozițiile art. 68⁵ alin. (10) din Legea nr. 567/2004 au fost modificate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2017 privind modificarea și completarea unor acte normative din domeniul pensiilor de serviciu, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 648 din 7 august 2017, în sensul că *"Pensia de serviciu se actualizează, din oficiu, în fiecare an, cu rata medie anuală a inflației, indicator definitiv, cunoscut la data de 1 ianuarie a fiecărui an în care se face actualizarea și comunicat de Institutul Național de Statistică. Dacă în urma actualizării rezultă o pensie mai mică, se păstrează pensia aflată în plată."* Totodată, potrivit art. VIII alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 226/2020 privind unele măsuri fiscal-bugetare și pentru modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1332 din 31 decembrie 2020, și art. XLIII alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 130/2021 privind unele măsuri fiscal-bugetare, prorogarea unor termene, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1202 din 18 decembrie 2021, prin derogare de la art. 68⁵ alin. (10) din Legea nr. 567/2004, în anii 2021 și 2022 pensiile de serviciu stabilite în condițiile legii nu se actualizează cu rata medie anuală a inflației.

29. Curtea reține că, potrivit art. 68⁵ alin. (15) din Legea nr. 567/2004, prevederile acestei legi, referitoare la pensii, se completează cu cele ale legislației privind pensiile din sistemul public de pensii cu privire la modalitățile de stabilire și plată, la modificarea, suspendarea, reluarea, încetarea, recuperarea sumelor încasate necuvenit și jurisdicția. Astfel, potrivit art. 107 alin. (1) din Legea nr. 263/2010, în situația în care, ulterior stabilirii și/sau plății drepturilor de pensie, se constată diferențe între sumele stabilite și/sau plătite și cele legal

cuvénite, casa teritorială de pensii operează, din oficiu sau la solicitarea pensionarului, modificările ce se impun, prin decizie de revizuire. De asemenea, potrivit art. 107 alin. (3) din Legea nr. 263/2010, pensia poate fi recalculată prin adăugarea veniturilor și/sau a stagiilor de cotizare, perioadelor asimilate stagiilor de cotizare prevăzute de lege și prin valorificarea altor documente de natură să conducă la modificarea drepturilor de pensie, nevalorificate la stabilirea acesteia. Totodată, potrivit art. 107 alin. (4) din Legea nr. 263/2010, pensionarii pentru limită de vârstă care, după data înscrierii la pensie, realizează stagiul de cotizare, pot solicita recalcularea pensiei, în condițiile legii.

30. Cu privire la critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II alin. (6) din Legea nr. 130/2015, formulată din perspectiva unui tratament discriminatoriu reglementat în privința categoriei pensionarilor grefieri care au obținut în instanță, prin hotărâri judecătorești definitive și irevocabile sau, după caz, hotărâri judecătorești definitive, acordarea pensiei de serviciu, Curtea constată temeinicia acesteia din perspectiva argumentelor ce vor fi prezentate.

31. Astfel, cu privire la principiul egalității în drepturi, Curtea Constituțională a reținut într-o jurisprudență constantă, începând cu Decizia Plenului nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, că acesta presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. Ca urmare, situațiile în care se află anumite categorii de persoane trebuie să difere în esență pentru a se justifica deosebirea de tratament juridic, iar această deosebire de tratament trebuie să se bazeze pe un criteriu obiectiv și rațional (a se vedea în acest sens, cu titlu exemplificativ, Decizia nr. 86 din 27 februarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 207 din 31 martie 2003, Decizia nr. 476 din 8 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 599 din 11 iulie 2006, Decizia nr. 573 din 3 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 363 din 25 mai 2011, sau Decizia nr. 366 din 25 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 644 din 2 septembrie 2014, paragraful 55, Decizia nr. 755 din 16 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 101 din 9 februarie 2015, paragraful 23). Principiul egalității în drepturi nu înseamnă uniformitate, încălcarea principiului egalității și nediscriminării existând atunci când se aplică un tratament diferențiat unor cazuri egale, fără o motivare obiectivă și rezonabilă, sau dacă există o disproporție între scopul urmărit prin tratamentul inegal și mijloacele folosite (a se vedea în acest sens Decizia nr. 20 din 24 ianuarie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 243 din 10 aprilie 2002, Decizia nr. 156 din 15 mai 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 339 din 26 iunie 2001, Decizia nr. 310 din 7 mai 2019, Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 663 din 9 august 2019). Nesocotirea principiului egalității are drept consecință neconstituționalitatea discriminării care a determinat, din punct de vedere normativ, încălcarea principiului. Curtea a mai stabilit că discriminarea se bazează pe noțiunea de "excludere de la un drept" (Decizia Curții Constituționale nr. 62 din 21 octombrie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 49 din 25 februarie 1994), iar remediul constituțional specific, în cazul constatării neconstituționalității discriminării, îl reprezintă acordarea sau accesul la beneficiul dreptului (a se vedea în acest sens Decizia nr. 685 din 28 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 470 din 11 iulie 2012, Decizia nr. 164 din 12 martie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 296 din 23 mai 2013, sau Decizia nr. 681 din 13 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 889 din 8 decembrie 2014). În schimb, privilegiul se definește ca un avantaj sau o favoare nejustificată acordată unei persoane/categorii de persoane; în acest caz, neconstituționalitatea privilegiului nu echivalează cu acordarea beneficiului acestuia tuturor persoanelor/categoriilor de persoane, ci cu eliminarea sa, respectiv cu eliminarea privilegiului nejustificat acordat. Așadar, Curtea a reținut că sintagma "*fără privilegii și fără discriminări*" din cuprinsul art. 16 alin. (1) din Constituție privește două ipoteze normative distincte, iar incidența uneia sau alteia dintre acestea implică, în mod necesar, sancțiuni de drept constituțional diferite, astfel cum s-a arătat mai sus. În același sens este și jurisprudența constantă a Curții Europene a

Drepturilor Omului, care a statuat, în aplicarea prevederilor art. 14 din Convenția privind apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind interzicerea discriminării, că reprezintă o încălcare a acestor prevederi orice diferență de tratament săvârșită de stat între indivizi aflați în situații anologice, fără o justificare obiectivă și rezonabilă (de exemplu, prin Hotărârea din 13 iunie 1979, pronunțată în Cauza *Marckx împotriva Belgiei*, Hotărârea din 13 noiembrie 2007, pronunțată în Cauza *D.H. și alții împotriva Republicii Cehe*, paragraful 175, Hotărârea din 29 aprilie 2008, pronunțată în Cauza *Burden împotriva Regatului Unit*, paragraful 60, Hotărârea din 16 martie 2010, pronunțată în Cauza *Carson și alții împotriva Regatului Unit*, paragraful 61).

32. Aplicând aceste statuări în prezenta cauză, Curtea constată că excluderea persoanelor care beneficiază de pensia de serviciu în temeiul hotărârilor judecătorești definitive și irevocabile sau, după caz, al hotărârilor judecătorești definitive de la dreptul/posibilitatea recalculării sau actualizării drepturilor de pensie conduce la instituirea unui tratament discriminatoriu, fără nicio justificare obiectivă și rezonabilă. Prin excluderea instituită, legiuitorul a ignorat faptul că pensia de serviciu stabilită în temeiul unei hotărâri judecătorești se întemeiază pe aceleași prevederi legale pe baza cărora autoritatea administrativă competentă - casa de pensii - stabilește drepturile de pensie ale grefierilor.

33. Curtea reține că, prin pronunțarea hotărârii judecătorești, instanța nu face decât să analizeze legalitatea și temeinicia deciziei de pensie emise anterior de către casa de pensii, fără a se transforma în emitentul acestei decizii și fără a aplica alte dispoziții legale decât cele care stau la baza deciziilor emise de casele de pensii. Prin urmare, existența unei hotărâri judecătorești definitive și irevocabile sau, după caz, definitive, prin care s-a menținut în plată pensia de serviciu stabilită inițial nu poate justifica ulterior aplicarea unui tratament diferențiat titularului dreptului de pensie din perspectiva dreptului la recalculare sau actualizare.

34. Având în vedere aceste argumente, Curtea constată că excluderea de la dreptul/posibilitatea recalculării sau actualizării drepturilor de pensie a persoanelor care beneficiază de pensie de serviciu în temeiul hotărârilor judecătorești, reglementată de art. II alin. (6) din Legea nr. 130/2015, creează o discriminare, fără nicio justificare obiectivă și rezonabilă, în cadrul aceleiași categorii de beneficiari ai pensiei de serviciu, respectiv grefieri. Ca atare, dispozițiile art. II alin. (6) din Legea nr. 130/2015 contravin prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1), care consacră egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără discriminări.

35. Curtea constată că remediul constituțional specific, în ipoteza constatării neconstituționalității discriminării, în prezenta cauză, îl reprezintă acordarea beneficiului recalculării sau actualizării drepturilor de pensie și persoanelor care beneficiază de pensie de serviciu în temeiul hotărârilor judecătorești.

36. Totodată, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate stabilind că prevederile Legii nr. 130/2015 nu se aplică persoanelor care beneficiază de pensie de serviciu în temeiul hotărârilor judecătorești definitive și irevocabile sau, după caz, al hotărârilor judecătorești definitive contravin și prevederilor constituționale ale art. 124 și 126 referitoare la înfăptuirea justiției și la instanțele judecătorești. Astfel, cu privire la efectele hotărârilor judecătorești, în jurisprudența sa, Curtea a statuat că înfăptuirea justiției, în numele legii, are semnificația că actul de justiție izvorăște din normele legale, iar forța lui executorie derivă tot din lege. Altfel spus, hotărârea judecătorească reprezintă un act de aplicare a legii pentru soluționarea unui conflict de drepturi sau interese, constituind un mijloc eficient de restabilire a ordinii de drept democratice și de eficientizare a normelor de drept substanțial. Datorită acestui fapt, hotărârea judecătorească - desemnând tocmai rezultatul activității judiciare - reprezintă, fără îndoială, cel mai important act al justiției. Hotărârea judecătorească, având autoritate de lucru judecat, răspunde nevoii de securitate juridică, părțile având obligația să se supună efectelor obligatorii ale actului jurisdicțional, fără posibilitatea de a mai pune în discuție ceea ce s-a stabilit deja pe calea judecătii. Prin urmare, hotărârea judecătorească definitivă și irevocabilă se situează în sfera actelor de autoritate publică, fiind investită cu o eficiență

specifică de către ordinea normativă constituțională. Pe de altă parte, un efect intrinsec al hotărârii judecătorești îl constituie forța executorie a acesteia, care trebuie respectată și executată atât de către cetățeni, cât și de către autoritățile publice. Or, a lipsi o hotărâre definitivă și irevocabilă de caracterul ei executiv reprezintă o încălcare a ordinii juridice a statului de drept și o obstrucționare a bunei funcționări a justiției (a se vedea în acest sens Decizia nr. 686 din 26 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 68 din 27 ianuarie 2015, paragraful 20, Decizia nr. 972 din 21 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 800 din 28 noiembrie 2012, Decizia nr. 460 din 13 noiembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 762 din 9 decembrie 2013, și Decizia nr. 794 din 15 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1029 din 21 decembrie 2016, paragraful 24). De asemenea, Curtea a stabilit că sensul art. 124 alin. (1) din Constituție este acela că organele care înfăptuiesc justiția și care, potrivit art. 126 alin. (1) din Constituție, sunt instanțe judecătorești trebuie să respecte legea, de drept material sau procesual, aceasta fiind cea care determină comportamentul persoanelor fizice și juridice în sfera publică și în circuitul civil. Dispoziția constituțională consacră principiul legalității actului de justiție și trebuie corelată cu prevederea art. 16 alin. (2) din Constituție, potrivit căreia "*Nimeni nu este mai presus de lege*", și cu cea a art. 124 alin. (3) din Constituție, care prevede alte două principii constituționale: independența judecătorului și supunerea lui numai legii (a se vedea în acest sens Decizia nr. 460 din 13 noiembrie 2013, precitată).

37. Aplicând aceste considerente de principiu rezultate din jurisprudența sa la speță, Curtea reține că dispoziția legală criticată lipsește de efecte juridice hotărârea judecătorească prin care s-au stabilit, odată cu dreptul la pensie de serviciu, implicit toate consecințele ce decurg din acordarea acestuia, inclusiv actualizarea sau recalcularea acesteia. Astfel, hotărârea judecătorească reprezintă un act de aplicare a legii pentru soluționarea unui conflict de drepturi sau interese și un mijloc eficient de restabilire a ordinii de drept și de eficientizare a normelor de drept substanțial, având în vedere că, în procesul de aplicare a legii, scopul interpretării unei norme juridice constă în a stabili care este sfera situațiilor de fapt concrete la care norma juridică respectivă se referă și în a se asigura astfel corecta aplicare a acelei norme. Așadar, nicio altă autoritate nu poate controla, anula ori modifica o hotărâre a unei instanțe judecătorești sau o măsură dispusă de instanță ori de un judecător, în legătură cu activitatea de judecată. Or, dispozițiile criticate, lipsind de efecte juridice hotărârile judecătorești prin care s-a stabilit dreptul la pensie de serviciu, inclusiv dreptul/posibilitatea recalculării sau actualizării acesteia, contravin principiului înfăptuirii justiției în numele legii și principiului realizării justiției numai prin instanțele judecătorești, principii consacrate la nivel constituțional în art. 124 și 126.

Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție:

Prin Decizia nr. 28 din 3 iunie 2019 publicată în: Monitorul Oficial Nr. 874 din 30 octombrie 2019, Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a respins, ca inadmisibilă, sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: "Dacă prevederile art. II alin. (1) și (2) din Legea nr. 130/2015 pentru completarea Legii nr. 567/2004 privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea și al personalului care funcționează în cadrul Institutului Național de Expertize Criminalistice se aplică și fostului personal auxiliar de specialitate, care a ieșit la pensie sub imperiul Legii nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, cu modificările și completările ulterioare, în perioada începând cu data abrogării art. 68 din Legea nr. 567/2004 privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea și al personalului care funcționează în cadrul Institutului Național de Expertize Criminalistice, cu modificările și completările ulterioare, și data intrării în vigoare a art. 68⁵ din aceeași lege, când s-a reintrodus pensia de serviciu pentru această categorie."

A reținut instanța supremă că soluționarea chestiunii de drept cu care Înalta Curte de Casație și Justiție a fost sesizată nu este de natură să ducă la rezolvarea pe fond a litigiului, în

condițiile în care obiectul acțiunii formulate de reclamantă îl reprezenta solicitarea emiterii unei noi adeverințe, care să facă posibilă recalcularea pensiei reclamantei pe baza unui venit stabilit la o valoare de referință cu coeficient mai ridicat, iar nu vocația acesteia de a beneficia de pensie de serviciu,

Astfel, sesizarea viza aplicabilitatea normelor tranzitorii ale art. II din Legea nr. 130/2015 personalului auxiliar căruia, în perioada 2010 - 2015, i s-a stabilit pensie în sistem contributiv, pe când litigiul în care s-a formulat întrebarea are ca obiect posibilitatea aplicării art. 68⁵ din Legea nr. 567/2004, astfel cum a fost modificată prin art. I din Legea nr. 130/2015, pentru a revizui baza de calcul al pensiei de serviciu ce fusese deja restabilită, în cazul reclamantei, începând cu 1.08.2015, prin aplicarea Legii nr. 130/2015.

Întrucât obiectul acțiunii formulate de reclamantă îl reprezintă solicitarea emiterii unei noi adeverințe, care să facă posibilă recalcularea pensiei reclamantei pe baza unui venit stabilit la o valoare de referință cu coeficient mai ridicat, iar nu vocația acesteia de a beneficia de pensie de serviciu, rezultă că, pe aceste premise, întrebarea instanței de apel nu este relevantă pentru soluționarea cauzei, deoarece problema respectivă este depășită deja și, oricum, nu aceasta este chestiunea de drept dedusă judecării în litigiu, așa cum rezultă din modul de formulare a acesteia.

Prin Decizia nr. 5 din 15 mai 2023, publicată în Monitorul Oficial nr. 578 din 27 iunie 2023 Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii a respins ca inadmisibilă recursul în interesul legii formulat cu privire la interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. II alin. (5) raportat la alin. (1) din Legea nr. 130/2015 pentru completarea Legii nr. 567/2004 privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea și al personalului care funcționează în cadrul Institutului Național de Expertize Criminalistice, în sensul de a se stabili dacă, pentru a obține beneficiul pensiei de serviciu reglementate de aceste prevederi legale, era necesară formularea unei cereri de către personalul auxiliar de specialitate pe perioada în care acesta se afla în plată cu pensia de serviciu stabilită potrivit vechilor prevederi ale Legii nr. 567/2004.

Argumentele avute în vedere de instanța supremă au vizat, în esență, neîndeplinirea condiției de admisibilitate prevăzută de art. 515 C.pr.civ. referitoare la soluționarea diferită, prin hotărâri judecătorești definitive, a problemei de drept supusă analizei instanței supreme, respectiv de a se stabili dacă, pentru a obține beneficiul pensiei de serviciu reglementate de art. II alin. 5 raportat la alin. 1 din Legea nr. 130/2015, era necesară formularea unei cereri de către personalul auxiliar de specialitate pe perioada în care acesta se afla în plată cu pensia de serviciu stabilită potrivit vechilor prevederi ale Legii nr. 567/2004.

Instanța supremă nu a statuat așadar prin aceste decizii asupra chestiunii de drept de a cărei soluționare depinde prezenta cauză.

Opinia completului de judecată

Dispozițiile art. 68 din Legea nr. 567/2004, în redactarea inițială, prevedeau acordarea pensiei de serviciu pentru personalul auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea, în aplicarea acestora reclamantul beneficiind de pensie de serviciu, prin Decizia nr. 171468/01.03.2007, recalculată prin Decizia nr. 191468/16.01.2009, revizuită prin Decizia nr. 191468/10.06.2009.

Prin art. 1 lit. c) din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, s-a dispus transformarea acestor pensii de serviciu în pensii pentru limită de vârstă în înțelesul Legii nr. 19/2000, astfel că pensiile personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea au fost recalculate în temeiul principiului contributivității.

Prin Legea nr. 263/2010 a fost abrogată atât Legea nr. 19/2000, cât și dispozițiile art. 68 - 68¹ alin. (2) și ale art. 68² - 68⁴ din Legea nr. 567/2004, pensiile personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea fiind acordate, în continuare, pe principii contributive, în temeiul Legii nr. 263/2010.

Ulterior, prin art. 1 -alin. 1 din OUG nr. 59/2011, s-a prevăzut revizuirea pensiile prevăzute la art. 1 lit. c) - h) din Legea nr. 119/2010 care au făcut obiectul recalculării, potrivit metodologiei de calcul prevăzută în anexa la ordonanță.

Reclamantul din prezenta cauză a obținut în instanță anularea deciziilor emise de casa de pensii privind recalcularea și respectiv revizuirea pensiei, fiindu-i menținută în plată pensia de serviciu acordată în baza Legii nr. 567/2004, în forma inițială.

Odată cu intrarea în vigoare a Legii nr. 130/2015, legiuitorul a prevăzut completarea Legii nr. 567/2004 cu art. 68⁵, prin care a reglementat acordarea din nou a pensiei de serviciu personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea, personalului de specialitate criminalistică și personalului care ocupă funcții auxiliare de specialitate criminalistică, precum și tehnicienilor criminaliști din cadrul parchetelor, în cuantum de 80% din baza de calcul reprezentată de media salariilor de bază brute lunare realizate, inclusiv sporurile, corespunzătoare ultimelor 12 luni de activitate anterioare lunii în care se depune cererea de pensionare (în forma inițială a legii).

Prin normele tranzitorii de la art. II alin. 1 ale Legii nr. 130/2015 s-a stabilit că dispozițiile acestei legi se aplică și personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești, al parchetelor de pe lângă acestea, al fostelor notariate de stat, precum și al fostelor arbitraje de stat sau departamentale sunt cele care, la data intrării în vigoare a legii, beneficiază de o categorie de pensie din sistemul public de pensii, baza de calcul în această situație fiind reprezentată de media salariilor de bază brute lunare din ultimele 12 luni anterioare lunii în care se depune cererea de pensionare, realizate de personalul auxiliar de specialitate aflat în activitate în condiții identice de funcție, vechime, grad sau treaptă și nivel al instanței sau parchetului unde a funcționat solicitantul înaintea eliberării din funcția de personal auxiliar de specialitate, precum și media sporurilor, în procent, avute în ultimele 12 luni anterioare lunii în care acesta a fost eliberat din funcție (art. II alin. 2).

În baza acestor prevederi, reclamantul a solicitat acordarea pensiei de serviciu prin cererile nr. 592/27.07.2018, respectiv nr. 592/27.07.2018 în baza adeverinței tip nr. 592/27.07.2018, respectiv adeverinței tip nr. 592/27.07.2018, care înlocuiește Adeverința nr. 592/27.07.2018.

Cererile au fost respinse de apelanta pârâtă prin Deciziile nr. 592/27.07.2018 și nr. 592/27.07.2018, iar contestațiile formulate împotriva acestor decizii au fost respinse prin Hotărârea Comisiei Centrale de Contestații nr. 592/27.07.2018, motivat de faptul că, potrivit art. II alin. 6 din Legea nr. 130/2015, prevederile acestei legi nu sunt aplicabile și reclamantului, care beneficiază de pensie de serviciu în temeiul hotărârii judecătorești.

Urmare a declarării neconstituționalității dispozițiilor art. II alin. 6 din Legea nr. 130/2005 prin Decizia Curții Constituționale nr. 145/2022, reclamantul s-a adresat din nou casei de pensii, solicitând recalcularea pensiei sale în baza aceleiași adeverințe nr. 448/11.02.2019 eliberată de Tribunalul Teleorman, care este o adeverință tip pentru stabilirea pensiei de serviciu conform Legii nr. 567/2004, prin care se atestă că reclamantul a deținut calitatea de personal auxiliar, se încadrează la art. 68 in. 5 din Legea nr. 567/2004 și art. II alin. 1 din Legea nr. 130/2015, atestându-se totodată și vechimea în specialitate/funcție în calitate de personal auxiliar la data de 25.07.2018 și baza de calcul utilizată la stabilirea pensiei de serviciu conform Legii nr. 567/2004.

În acest context, se impune a se stabilit în ce măsură dispozițiile art. II alin. 1, 2 și 5 din Legea nr. 130/2015 au devenit aplicabile în situația persoanelor care beneficiază de pensie de serviciu în temeiul hotărârilor judecătorești definitive și irevocabile sau, după caz, al hotărârilor judecătorești definitive, în urma declarării neconstituționalității dispozițiilor art. II alin. 6 din Legea nr. 130/2015, care excludeau această categorie de la aplicarea prevederilor acestei legi.

Se constată astfel că din considerentele Deciziei nr. 145/2022 rezultă că argumentele avute în vedere de instanța de contencios constituțional pentru declararea neconstituționalității art. II alin. 6 din Legea nr. 130/2015 au vizat, în esență, crearea unei discriminări nejustificate

în cadrul aceleiași categorii de beneficiari ai pensiei de serviciu prin excluderea de la dreptul/posibilitatea recalculării sau actualizării drepturilor de pensie, potrivit dispozițiilor art. 68 ind. 5 alin. 15 din Legea nr. 567/2004, modificată prin Legea nr. 130/2013, raportat la art. 107 din Legea nr. 263/2010, respectiv art. 68 ind. 5 alin. 10 din Legea nr. 567/2004, modificat prin Legea nr. 130/2015, a persoanelor care beneficiază de pensie de serviciu în temeiul hotărârilor judecătorești.

Decizia Curții Constituționale ar putea produce astfel efecte exclusiv în cazul în care s-ar solicita recalcularea sau actualizarea drepturilor de pensie în temeiul acestor dispoziții - art. 68 ind. 5 alin. 15 din Legea nr. 567/2004, modificată prin Legea nr. 130/2013, raportat la art. 107 din Legea nr. 263/2010, respectiv art. 68 ind. 5 alin. 10 din Legea nr. 567/2004, modificat prin Legea nr. 130/2015, la care se referă în mod expres Curtea în considerentele deciziei.

Din această perspectivă, admisibilitatea unui demers procesual precum cel dedus judecății în prezenta cauză ar presupune în primul rând analiza îndeplinirii condițiilor în care poate fi urmată procedura recalculării drepturilor de pensie, prevăzute de dispozițiile art. 107 alin 3 din Legea nr. 263/2010, condiții care presupun, în esență, solicitarea valorificării unor documente noi, care nu existau anterior la dosarul de pensionare, pentru a obține adăugarea unor venituri și stagii de cotizare, precum și orice alte modificări ale drepturilor de pensie, desigur raportat la situația particulară a modalității de stabilire a bazei de calcul a pensiei de serviciu în cazul personalului auxiliar de specialitate.

Pe de altă parte, se observă că Decizia nr. 145/2022 nu este o decizie interpretativă., art. II alin. 6 fiind declarat neconstituțional în integralitate, și nu numai în ipoteza în care ar fi interpretat în sensul că ar exclude de la dreptul/posibilitatea recalculării sau actualizării drepturilor de pensie persoanele care beneficiază de pensie de serviciu în temeiul hotărârilor judecătorești, astfel cum ar rezulta din considerentele deciziei Curții Constituționale (paragraful 34).

Efectul declarării neconstituționalității nu poate fi așadar altul decât cel reglementat art. 31 alin. 3 din Legea nr. 47/1992, potrivit căreia dispozițiile din legile și ordonanțele în vigoare constatate ca fiind neconstituționale își încetează efectele juridice la 45 de zile de la publicarea deciziei Curții Constituționale, dacă, în acest interval, Parlamentul sau Guvernul, după caz, nu pune de acord prevederile neconstituționale cu dispozițiile Constituției. Pe durata acestui termen, dispozițiile constatate ca fiind neconstituționale sunt suspendate de drept.

Legiuitorul nu a pus de acord până în prezent prevederile declarate neconstituționale cu dispozițiile Constituției, astfel că se impune a se stabili dacă, în urma abrogării dispozițiilor art. II alin. 6 la data de 01.07.2022 (ca efect al declarării neconstituționalității acestora) devin aplicabile în situația persoanele care beneficiază de pensie de serviciu în temeiul hotărârilor judecătorești, dispozițiile art. II alin. 1, 2 și 5 din Legea nr. 130/2015.

Într-adevăr, în urma abrogării art. II alin. 6, dispozițiile Legii nr. 130/2015 vor putea fi aplicate, ipotetic, și acestei categorii de personal, însă numai în cazurile și condițiile în care se regăsesc în una din situațiile care fac obiectul de reglementare al dispozițiilor din lege.

Din această perspectivă, art. II alin. 1 și 2 din Legea nr. 130/2015 delimitează în mod clar sfera destinatarilor textului în discuție - personalul auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești, al parchetelor de pe lângă acestea, care, la data intrării în vigoare a prezentei legi, beneficiază de o categorie de pensie din sistemul public de pensii.

Raportat la conținutul expres al acestui text, chiar urmare a declarării neconstituționalității normelor de excludere de la art. II alin. 6, dispozițiile art. II alin. 1 și 2 nu ar deveni automat incidente în situația persoanelor care beneficiază de pensie de serviciu în temeiul hotărârilor judecătorești, câtă vreme acestea nu se regăsesc printre destinatarii textului în discuție, nebeneficiind la data intrării în vigoare a legii de o categorie de pensie din sistemul public de pensii.

O opinie contrară ar putea fi susținută dacă s-ar aprecia că dispozițiile art. II alin. 1 și 2 din Legea nr. 130/2015 ar reglementa, de fapt, o „recalculare” a pensiilor aflate în plată ca pensii de serviciu, interpretare susținută de faptul că, la momentul transformării pensiilor de

Conforma cu ordinul

serviciu în pensii din sistemul public, dispozițiile Legi nr. 119/2010 au făcut referire în mod expres la operațiunea „recalculării” (art. 3 alin. 1, art. 4 alin. 1 din Legea nr. 119/2010), precum și prin prisma modalității de reglementare a plății drepturilor cuvenite în urma stabilirii pensiei, în sensul că, în mod similar prevederilor art. 107 alin. 5 din Legea nr. 263/2010 referitoare la recalculare, art. II alin. 5 din Legea nr. 130/2015 prevede că pensia se plătește începând cu luna următoare înregistrării cererii la casa de pensii.

Trebuie avut în vedere și faptul că unele din litigiile în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate soluționată prin Decizia nr. 145/2022 au avut un obiect similar celui dedus judecării în prezenta cauză, aspect ce nu putea fi ignorat de Curtea Constituțională în analiza admisibilității respectivei excepții.

Opinia prezentului complet de judecată este în sensul aplicării dispozițiilor art. 68 ind. 5 alin. 15 din Legea nr. 567/2004, modificată prin Legea nr. 130/2015, raportat la art. 107 din Legea nr. 263/2010, respectiv art. 68 ind. 5 alin. 10 din Legea nr. 567/2004, modificat prin Legea nr. 130/2015, în situația persoanelor care beneficiază de pensie de serviciu în temeiul hotărârilor judecătorești definitive și irevocabile sau, după caz, al hotărârilor judecătorești definitive, în raport de argumentele reținute în motivarea Deciziei Curții Constituționale, în care se face referire, în paragraful 29, doar la recalcularea pensiei prevăzută de art. 107 alin. 3 din Legea nr. 263/2010 și, mai mult, se subliniază ipoteză diferită în care se află persoanele prevăzute la art. II alin. 1 comparativ cu cele de la art. II alin. 6 (paragraful 23).

În raport de aceste considerente, apreciază instanța necesară sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru a da o dezlegare de principiu următoarei chestiuni de drept:

Dacă, în urma declarării neconstituționalității dispozițiilor art. II alin. 6 din Legea nr. 130/2015 prin Decizia Curții Constituționale nr. 145/2022, persoanele/lor care beneficiază de pensie de serviciu în temeiul hotărârilor judecătorești definitive și irevocabile sau, după caz, al hotărârilor judecătorești definitive, pot solicita recalcularea pensiei conform dispozițiilor art. II alin. 1, 2 și 5 din Legea nr. 130/2015, sau doar recalcularea sau actualizarea drepturilor de pensie, potrivit dispozițiilor art. 68 ind. 5 alin. 15 din Legea nr. 567/2004, modificată prin Legea nr. 130/2015, raportat la art. 107 din Legea nr. 263/2010, respectiv art. 68 ind. 5 alin. 10 din Legea nr. 567/2004, modificat prin Legea nr. 130/2015.

În consecință, se va dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, conform art. 2 alin. 1 din OUG nr. 62/2024 și totodată se va dispune suspendarea judecării în prezenta cauză până la pronunțarea hotărârii prealabile, potrivit art. 520 alin. 2 NCPC.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE:**

În baza art. 2 alin. 1 din OUG nr. 62/2024 dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

„Dacă, în urma declarării neconstituționalității dispozițiilor art. II alin. 6 din Legea nr. 130/2015 prin Decizia Curții Constituționale nr. 145/2022, persoanele care beneficiază de pensie de serviciu în temeiul hotărârilor judecătorești definitive și irevocabile sau, după caz, al hotărârilor judecătorești definitive, pot solicita recalcularea pensiei conform dispozițiilor art. II alin. 1, 2 și 5 din Legea nr. 130/2015, sau doar recalcularea ori actualizarea drepturilor de pensie, potrivit dispozițiilor art. 68 ind. 5 alin. 15 din Legea nr. 567/2004, modificată prin

Conform actului original

Legea nr. 130/2013, raportat la art. 107 din Legea nr. 263/2010, respectiv art. 68 ind. 5 alin. 10 din Legea nr. 567/2004, modificată prin Legea nr. 130/2015.

În baza art. 520 alin. 2 Cod procedură civilă suspendă judecarea cauzei privind soluționarea apelului formulat de apelanta pârâtă **XXXXXXXXXXXX**, CF **XXXXXX**, cont bancar **XXXXXXXXXX**, deschis la **XXXXXXXXXX**, cu sediul în **XXXXXXXXXX**, împotriva sentinței civile nr. din data de pronunțate de Tribunalul Teleorman Secția Conflicte de Muncă, Asigurări Sociale și Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. , în contradictoriu cu intimatul reclamant **XXXXXXXXXX**, CNP **XXXXXXXXXX**, cu domiciliul în **XXXXXXXXXX**, până la pronunțarea hotărârii prealabile.

Cu recurs pe toată durata suspendării în ceea ce privește măsura suspendării cauzei.

Cererea de recurs se va depune la Curtea de Apel București.

Pronunțată azi, 06.09.2024, prin punerea soluției la dispoziția părților de către grefa instanței.

Președinte

Judecător

Grefier

Conform cu originalul